

Toespraak Ad Corten tijdens demonstratie 4 september in Amsterdam

Beste mensen,

Door de recente ontwikkelingen in Afghanistan was het de afgelopen weken moeilijk om aandacht van de media te krijgen voor de vrouwen en kinderen in Syrië. Alle aandacht was gevestigd op het hals over kop terughalen van honderden of zelfs duizenden Afghanen die in het verleden op een of andere manier de Nederlanders geholpen hadden. Het is mooi dat Nederland zo barmhartig is tegenover deze mensen uit een vreemd land, ook al betekent het dat we nog snel een paar AZC's moeten bijbouwen voor alle hierheen gehaalde tolken en hun gezinnen. We praten dan al gauw over een paar duizend personen waarvoor opvang geregeld moet worden. Ik gun het de Afghanen van harte dat zij nu in veiligheid zijn en ook hun familie hierheen mogen halen.

Maar de barmhartige houding van onze regering tegenover de Afghanen staat in schril contrast met de kille houding tegenover de Nederlandse vrouwen en kinderen in Syrië. Terwijl de Afghanen mensen zijn uit een vreemd land die zich hier nog helemaal moeten aanpassen, zijn de vrouwen en kinderen in Syrië gewoon Nederlanders. Zij hebben buiten Nederland geen enkel ander land waar ze heen kunnen. Ze kunnen niet naar een dorpje in Syrië of Irak want daar zijn het vreemdelingen die niet welkom zijn. Hun enige overlevingskans is terugkeer naar Nederland.

Hoewel rechtse politici beweren dat de Nederlandse vrouwen nog steeds trouw zijn aan IS, is daarvan in werkelijkheid geen sprake. De vrouwen hebben zich al jaren geleden afgekeerd van IS en lopen juist daardoor extra gevaar in de kampen. Zij staan bekend als overlopers, en zijn het doelwit van vergeldingsacties door radicale vrouwen die nog wel trouw zijn aan IS. Daarom zijn de Nederlandse vrouwen intussen overgebracht naar een ander kamp, maar ook daar zijn ze niet veilig door de komst van radicale Marokkaanse en Tunesische vrouwen. Na drie jaar in de kampen zijn de Nederlandse vrouwen helemaal wanhopig. Ze zijn bereid om hier desnoods 10 jaar de gevangenis in te gaan als ze maar opgehaald worden met hun kinderen.

Het gaat in werkelijkheid maar om enkele tientallen vrouwen en kinderen; een paar procent van alle Afghanen die we nu naar Nederland halen. Voor de vrouwen en kinderen uit Syrië hebben we geen speciale luchtbrug nodig; ze passen in een klein vliegtuig. En voor hen hoeven we geen nieuwe AZC's en woningen te bouwen: de vrouwen moeten eerst een paar jaar de gevangenis in, en voor de kinderen is de opvang al jaren geleden geregeld. Waar maken we ons in godsnaam druk over?

Dat de vrouwen en kinderen nog steeds niet teruggehaald worden, komt doordat rechtse politici de haat tegen de vrouwen aanwakkeren om populair te worden bij hun achterban. Dat PVV, VVD en Forum dit doen, is te verwachten. Maar dat een christelijke partij als het CDA zich ook tot dit niveau verlaagt, is merkwaardig. Wanneer CDA politici aan één kant vertellen dat hun partij gebaseerd is op christelijke waarden, en aan de andere kant geen enkele compassie tonen met de vrouwen en kinderen in Syrië, past hierbij maar één woord: hypocrisie.

Het CDA blijft volhouden dat de vrouwen in de regio berecht moeten worden, terwijl ze weten dat dit onhaalbaar is. In juni 2019 beweerde de toenmalig CDA woordvoerder Van Helvert dat een internationaal tribunaal voor berechting van de vrouwen "elke dag dichterbij kwam". We zijn nu 2 jaar en drie maanden verder, en er is nog geen enkel zicht op de komst van een dergelijk tribunaal. Op een vergadering onlangs van de Vaste Kamercommissie voor Justitie en Veiligheid vertelde de vertegenwoordiger van het Ministerie van BZ dat alle mogelijkheden tot berechting in de regio

onderzocht waren, en dat de kans minimaal was dat er ooit een tribunaal zal komen. CDA woordvoester Anne Kuik vroeg hem tijdens dat debat later nog een keer of de vrouwen echt niet in de regio berecht konden worden, en ze kreeg opnieuw hetzelfde antwoord. En toch gaat ze door. Tijdens het Kamerdebat op 1 juli hield ze nog steeds vol dat de vrouwen in de regio berecht moeten worden. Dat is geen rationeel gedrag meer; dat is gewoon zoeken naar vergelding. Het CDA wil de vrouwen zonder enig vorm van berechting zo lang mogelijk in de kampen houden om ze zo zwaar mogelijk te straffen. Een Nederlandse gevangenis is veel te goed voor ze, want dat is een vakantieparadijs in vergelijking tot de situatie waarin ze nu zitten. Dat de kinderen daarmee ook gestraft worden, neemt het CDA op de koop toe. Het straffen van de moeders is belangrijker dan het redden van de kinderen.

Het CDA is de partij die het terughalen blokkeert, en vandaar dat we de afgelopen maanden steeds onze pijlen gericht hebben op die partij. Het CDA heeft twee opties: of ze gedragen zich als christenen en tonen barmhartigheid, of ze blijven heulen met PVV en VVD. In dat laatste geval verdienen ze niet langer de naam christendemocraten maar kunnen zij zich beter centrumdemocraten gaan noemen.

Over een week is er een CDA partijcongres dat gaat over de verloren verkiezingen; de onrust in de partij n.a.v. de affaire Omtzigt, en vooral ook over de inhoudelijke koers van het CDA. Wij grijpen dit congres aan om de onchristelijke houding van het CDA t.a.v. de vrouwen en kinderen in Syrië aan de kaak te stellen. De afgelopen weken heb ik hard moeten lobbyen om 25 handtekeningen van CDA leden bij elkaar te krijgen om de resolutie te kunnen indienen. Maar gelukkig bleken er toch nog veel CDA'ers te zijn die zich herinnerden wat er in de Bijbel staat over barmhartigheid en vergeving. We gaan ons best doen om ook andere CDA'ers daar weer aan te herinneren. Of het lukt om het hele partijcongres te overtuigen, is natuurlijk nog de vraag. De leden van het CDA zijn de afgelopen jaren door hun leiders voortdurend voorgehouden dat de vrouwen in Syrië verdorven waren en allemaal schuldig waren aan genocide. Dat verhaal zit er muurvast ingeheid bij de achterban, en het zal moeilijk zijn om dat in één keer te veranderen. Toch zijn er ook positieve signalen vanuit het CDA. Oud-Kamerlid Chris van Dam hield gisteravond een lezing voor de CDA jongeren in de Keizersgrachtkerk, hier enkele honderden meters vandaag. Hij benadrukte dat het CDA terug moet naar zijn oorspronkelijke waarden van compassie en zorg voor elkaar, en hij noemde daarbij ook de houding van de partij t.a.v. de kinderen in Syrië. We hebben dus al steun van enkele zwaargewichten binnen de partij. Maar of dit voldoende is om de resolutie aangenomen te krijgen, moeten we afwachten. Zelfs als de resolutie dit keer verworpen wordt, hebben we het onderwerp duidelijk op de agenda gezet, en zal de discussie hierover binnen de partij steeds sterker worden. Mocht het dit keer niet lukken, dan toch zeker in december.

Maar ik hoop echt dat we niet zo lang hoeven te wachten. We kunnen het de kinderen niet aandoen om nóg een winter in de kou en modder van de kampen te moeten zitten. Daar zitten ze nu al meer dan twee jaar. We willen dat de kinderen dit jaar voor de winter thuis zijn, en in een veilige en warme omgeving kerst kunnen vieren. Dat is toch het minste wat we aan CDA-leden kunnen vragen. Hoe kunnen die straks met een goed geweten kerst vieren terwijl ze weten dat er tientallen Nederlandse kinderen door hun schuld nog in de kou zitten? Daarom onze oproep aan het CDA: Kom op mensen; jullie moeten toch ook ergens nog een hart hebben! Stem voor de resolutie, en zorg dat de kinderen nog vóór de winter terug zijn in Nederland.